

duša je bila zaprta, ti jih nisi čutila . . . Tudi tebe so zvali spomladanski glasovi, a ti jih nisi opazila, nisi jih zaznala v dnu svojega srca, in oni so klicali, klicali . . .

Stala si na cvetju in mehkih travicah, in na cvetju in tistih mehkih travicah so bili jasno označeni . . . Zakaj nisi odprla njim svojih oči, zakaj nisi odprla spomladanskim glasovom svojega srca? . . . Glej, temni bori, močni hrasti, vitke smreke, cvetoči grmi so jih razglašali. Zakaj nisi odprla svojega srca, da bi prišli vanje vsi veseli in ubrali tvoje srčne strune v sladko pesem mile mladosti? Tudi tebe so zvali, ali tebe ni bilo, ali ti nisi odprla njim svojih oči, nisi odprla svojega srca. Tvoje oči so strmele v daljave, in tebe so zvali spomladanski glasovi in so klicali, klicali . . .“

Zaznala je glas odpete spomladanske pesmi, ki je bil razlit po njeni sobici. In pred njo je umiral bled in mlad obraz. Umirajoče oči so upirale vanjo zadnje poglede, in trepetajoče ustne so govorile zadnje slovo . . . In v tistem hipu se ji je zdelo, da so omahnile v njen naročaj sklenjene roke, in mrzlo čelo se je doteknilo njenih kolen . . .

Mraz jo je izpreletel po vseh udih, sklonila se je na stolu in z rokami je zakrila svoje oči — — —

Zunaj pa so peli svetonočni zvonovi. Peli so, in njihovi mili glasovi so plavali čez dol in plan. Prišli so v vsako borno kočo, v vsako hišo in palačo, prišli so k otroku in starčku, mladeniču in možu, k stari materi in zorni deklici — in povsod so našli prosto pot v srce. In oni so trosili svet pokoj po vseh srcih, zakaj blagoslavljala jih je sveta noč, in nebeške zvezde so jim izročale nebeški mir. Ljudje so hiteli k polnočnici — vsa polna jih je bila nočna in tako snežna pot. Hiteli so, kakor je hitela svetonočna radost v njihova srca, kakor je hitel svetonočni pokoj v njihove duše. In orglje so pele v mogočnih tonih, in tisoč plamenčkov je trepetalo po cerkvi, vse nemirnih od prikrite svetonočne radosti. Angeli so plavali nad jaslicami, in pastirci so strmeli k njim in hiteli v borni hlevček, da počasté Dete božje. — Sveta noč je lila povsod svoj neskončni božji mir, zakaj imela ga je v obilici.

In tudi k Ani je prišla; prišla je in vlila je upov v njeno srce vse polno — upov, lepših kakor vztočni cvetovi. In obudila je blagih misli v nji in milih čutil in tolažbo je dehnila v njen obraz.

Saj pomlad se vrne, in mlado srce se odpre spomladanskim glasovom, ki bodo zopet klicali: Pridite, odprite oči in srca! . . .

Tiho, neopazno . . .

Tiho, tiho, neopazno
noč polega na zemljó,
kot vabila bi smehljaje,
da k molitvi naj gorkó
sklenil trudne bi roké;

kot prosila bi smehljaje,
naj iz bednega telesa
duh se dviga mi v nebesa,
da se razsolzí oko,
da v mogočnem hrepenenju
umíri se mi srce . . .

Cvetko Slavin.